

ПРИТЧА ЗА МИТАРЯ И ФАРИСЕЯ

Въвъ храма Божи тишина царѣше:
 молитва само кротко се мълвѣше.
 Подъ стрѣхата му тайнствена и чиста
 стояха хора — повече отъ триста.
 Вратата грубо, шумно се отвори
 и фарисей отъ прага заговори:
 — Азъ ида въ Твоя храмъ, о Боже мили —
 дари ми бодростъ, здраве, сили,
 че милостъта Ти съ право заслужавамъ:
 на храма често помощи раздавамъ!
 Не лжжа, не крада, не съмъ и грѣшенъ,
 като митаръ не съмъ окжсанъ, смѣшенъ.
 Редовно постя, вѣрвамъ, зло не правя,
 съ имотъ, богатство по свѣта се славя:
 Той млъкна съ гордостъ. Съ дрѣхитѣ си скжпи
 къмто олтаря съ важенъ ходъ пристжпи.
 Високомѣрно всичкитѣ изгледа,
 съ омраза явна — дрипавитѣ бедни.
 И, сякашъ, отъ хвалбитѣ си доволенъ,
 престана вече Богу да се моли.
 А тамъ, приведенъ, спрѣ се до вратата
 Митаръ, облѣченъ скромно. Къмъ земята
 надолу погледа си впи. Смирено
 застана той на мѣстото свещено.
 И после, падна ничкомъ, на колѣна,
 като презъ сълзи не веднажъ простена:
 — Прости ми, святи Боже, грѣховеѣ, —
 тежатъ ми като камъкъ на сърдцето!
 Отъ небесата свѣтнали, далечни —
 Творецътъ чу молитвата сърдечна.
 А фарисеятъ, както грѣшенъ влѣзе,
 съ душа нечиста пакъ навънъ излѣзе.

Ненчо Савовъ